

“Porta’m de la teva mà, Senyor”

Hi ha una quantitat molt considerable de cristians que serien apòstols..., si no tinguessin por. Són els mateixos que després es queixen, perquè el Senyor —diuen!— els abandona: ¿que fan ells amb Déu? (Solc, 103)

25 de juliol

També ens crida a nosaltres, i ens pregunta, com a Jaume i a Joan: *Potestis bibere calicem, quem ego bibiturus sum?* (Mt XX, 22): ¿esteu

disposats a beure el calze -aquest calze del lliurament complet a l'acompliment de la voluntat del Pare- que jo em disposo a beure? *Possumus!*; sí, hi estem!, és la resposta de Joan i de Jaume.

Vosaltres i jo, ¿esteu seriosament disposats a complir, en tot, la voluntat del nostre Pare Déu? ¿Hem donat al Senyor el nostre cor sencer, o bé continuem aferrats a nosaltres mateixos, als nostres interessos, a la nostra comoditat, al nostre amor propi? ¿Hi ha res que no respon a la nostra condició de cristians i que fa que no vulguem purificar-nos? Avui se'ns presenta l'ocasió de rectificar.

Ens hem de convèncer, per començar, que Jesús ens fa personalment aquestes preguntes. És Ell qui ens les fa, no jo. Jo no gosaria ni a plantejar-me-les a mi mateix. Ara segueixo la meva oració en veu alta, i vosaltres, cada un de nosaltres, per dins, està confessant al Senyor:

Senyor, que poc que valc, que covard que he estat tantes vegades! Quants d'errors!: en aquesta ocasió i en tal altra, i aquí i allà. I podem exclamar encara: Sort n'hi ha hagut Senyor, que em sostinguéssiu amb la vostra mà, perquè em veig capaç de totes les infàmies. No em deixeu, no m'abandoneu, tracteu-me sempre com un infant. Que sigui fort, valent, sincer. Però ajudeu-me com a una criatura inexperta; agafeu-me la mà, Senyor, i feu que la vostra Mare s'estigui també al meu costat i em protegeixi. I així, *possumus!*, podrem, serem capaços de tenir-vos a Vós per model. (És Crist que passa, 15)
